

Arrest

**nr. 53 972 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 19 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIES, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit.

1.2. Op 17 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40 Vreemdelingenwet, als dochter van de heer (S.E.K.).

1.3. Hiervoor legt ze een geboorteakte (stuk 1) en een paspoort neer (stuk 2).

1.4. Aangezien verzoekster geen enkel ander nuttig document kan voorleggen wordt er aan haar op 17 maart 2010 een bijlage 19ter afgeleverd (stuk 3), waarin duidelijk staat opgenomen dat zij uiterlijk op 16 juni 2010 wordt verzocht de nodige documenten binnen te brengen: bewijs ten laste in het verleden,

attest onvermogen, bewijs niet ten laste van het OCMW, ziekteverzekeringssuittreksel, strafregister Nederland.

1.5. Verzoeker brengt nadien enkel als nuttig document een attest van OCMW (stuk 4) en een lidmaatschap van een ziekteverzekering binnen (stuk 5). Hiernaast brengt ze nog enkele Nederlandse documenten binnen waaruit enkel kan worden geconcludeerd dat er geen bezwaren zijn omtrent haar gedrag (stuk 6) en een aantal schriftelijke attesten van een belastingdienst uit Nederland waarin meegedeeld wordt dat er van verzoekster geen loon- of inkomstengegevens aanwezig zijn sinds 2004 tot 2008 (stuk 7).

1.6. Op 19 augustus 2010 wordt een beslissing getroffen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 9), dat aan verzoekster wordt ter kennis gebracht op 21 september 2010 (stuk 10).

1.7. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 52§3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 17 maart 2010-10-22 door (E.K.N.)

(...)

van MAROKKO nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie; heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd nl. bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen.“

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van artikel 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“Algemeen juridisch kader. Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. 2 Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.3 Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.4 Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt. 2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht De motivering is niet afdoende, zoals vereist door*

de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. Er wordt zelfs geen onderscheid gemaakt of betrokkene een man of een vrouw is. De summier gegeven motivering kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over. Dat men volstaat door te stellen dat verzoekster de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, m.n. het bewijs van het ten laste zijn in het verleden en het attest onvermogen. Dat verzoekster hier niet mee kan instemmen. Verzoekster heeft aanvankelijk haar volledig dossier ingediend op de gemeente van Berchem. Vervolgens heeft de gemeente Berchem verzoekster erop gewezen dat er bijkomende documenten vereist waren. Verzoekster heeft dan ook niet nagelaten deze documenten aan de gemeente te bezorgen. Verzoekster heeft het document m.b.t. de kinderbijslag en het document waaruit uitdrukkelijk blijkt dat ze geen inkomen heeft, aan de belastingdienst van de gemeente Berchem afgegeven. Blijkbaar werd hier echter geen rekening mee gehouden. De vraag die zich aldus opdringt, is dan ook: hoe kan je kinderbijslag ontvangen en niet ten laste zijn? Gelet op het feit dat verzoekster het grondgebied moet verlaten en de zeer verre gaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bij gevolg niet evenredig met de gevolgen. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom verzoekende partij het grondgebied moet verlaten om terug te keren naar Marokko. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is ».

4.3. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°. beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn. Die hen begeleiden of zich bij hen voegen”

4.4. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van de heer (S.E.K.). Om conform de Vreemdelingenwet ‘ten laste’ te kunnen zijn dient verzoekster aan te tonen dat zij in haar land van herkomst, Marokko, onvermogen is en dat zij reeds in het verleden ten laste was van de heer (S.E.K.). Om in staat te zijn deze feitelijke situatie van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, werd reeds bij de aanvraag tot vestiging van 17 maart 2010 door het bestuur aan verzoekster gevraagd een aantal documenten neer te leggen, met name een bewijs ten laste in het verleden, een attest van onvermogen, een bewijs niet ten laste te zijn van het OCMW, een ziekteverzekering en een uittreksel strafregister Nederland.

4.5. Uit de bijlage 19ter van 17 maart 2010, welke ondertekend werd door verzoekster, blijkt duidelijk dat verzoekster kennis heeft genomen van de vereiste documenten die dienden binnengebracht te worden. Dit stuk is terug te vinden in voorliggend administratief dossier.

4.6. In casu somt de bestreden beslissing van 19 augustus 2010 de documenten op waarvan aan verzoekster gevraagd werd deze neer te leggen en stelt ze dat verzoekster geen van deze documenten heeft bijgebracht en er bijgevolg terecht kan worden besloten dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster kan geen enkel document voorleggen waaruit haar onvermogen in haar land van herkomst (Marokko) blijkt, noch enig bewijs van ten laste zijn in het verleden van de heer (S.E.K.).

4.7. In het verzoekschrift werpt verzoekster op dat zij een document m.b.t. de kinderbijslag heeft binnengebracht. Nergens in het administratief dossier is er echter een spoor van dergelijk document terug te vinden. Alhoewel verzoekster het bestaan aanhaalt van dit stuk, levert zij geenszins het bewijs van het bestaan van dit stuk. Bij voorliggende verzoekschrift werd al evenmin een attest kinderbijslag overgelegd.

4.8. Er dient erop te worden gewezen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals omschreven in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de motivering maakt de redenen van de bestreden beslissing in casu echter duidelijk kenbaar. Volgens vaste rechtspraak van de Raad houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (R.v.St. nr. 168.176, 22 februari 2007 inzake A. 138.722/XIV-15.799; R.v.St. nr. 166.620, 12 januari 2007 inzake A.147.971/XIV-18.734; R.v.St. nr. 165.918, 13 december 2006 inzake A. 141 .212/XIV-16.632).

4.9. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 52§3 van het K.B. van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit) en het feit dat de verblijfskaart aan verzoekster wordt geweigerd.

Artikel 52§3 van het K.B. van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken".

4.10. In de motivering van de beslissing wordt duidelijk uitéengezet dat verzoekster heeft nagelaten de gevraagde documenten af te leveren. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd. Tevens brengt verzoekster geen bewijzen bij dat er feitelijke en juridische gegevens voorhanden zijn die een andersluidende beslissing zouden rechtvaardigen.

4.11. Nergens in het administratief dossier, noch in de inventaris van het verzoekschrift werd er enig document toegevoegd dat als bewijs van kinderbijslag kan gelden. Het bestuur heeft dan ook, zowel juridisch als feitelijk, voldaan aan haar motiveringsplicht.

4.12. Tot slot, waar verzoekster verwijst naar artikel 8 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt : *"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast"* volstaat het te vermelden dat dit artikel betrekking heeft op de gevallen die besproken worden in artikel 7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing van verzoekster valt echter niet onder de daar omschreven gevallen. Te meer nu verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden heeft aangevraagd op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Te weten daar artikel 8 van de vreemdelingenwet ressorteert onder *"titel I van de vreemdelingenwet: algemeen bepalingen"*, meer bepaald onder *"Hoofdstuk II Toegang tot het grondgebied en kort verblijf"*. Te weten dat het daaropvolgende getiteld is *"Hoofdstuk III: verblijf van meer dan drie maanden"*. Zodoende is dit onderdeel van het middel niet dienstig.

Het middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC